

TEGIJA

Millisel Eesti telesaatel sa piiri taga silma peal hoiad?

Olen Internetist vaadanud «Kodutunnet». Minu jaoks on nii tähtis, et aidatakse oma inimesi. Ma täiesti jumaldan «Kodutunde» tegijaid, et nad seda kõike teevad – see ei ole neile kindlasti kerge. Ma olin tõesti šokis ja ahastuse äärel, kui nägin, et mõnel inimesel pole isegi normaalset voodit, lastel pole mitte ühte patja, kuhu pead panna. Kuidas see on võimalik, et Eesti riik toetab väljaspool kedagi, kui enda lastel pole süüa? Muidugi tore, et nad maailma aitavad, aga kõigepealt tuleks ikka aidata oma inimesi, Eesti lapsi – et sel lapseks oleks süüa, et oleks normaalne koht, kus magada. Kui me neid lapsi ei toeta, kes meile peale kasvavad, kuidas saavad siis neist tulla normaalsed inimesed? Minu arvates on nii tähtis, et hoolitseme täiel jõul järelkasvu eest, siis tulebki meil jätkusuutlik Eesti riik, läheme edasi.

Kuidas Andres Mustonen sul sabast kinni sai ja su Eestisse tõi?

See oli vist kaks aastat tagasi, kui tegime Haydni «Reekviemi» koos, siis ta kuulis mind esimest korda. Laulsin seal alldiartiid. Andres ütles, et ma olen esimene eesti alt, kes on tõesti alt. Ta helistas mulle aasta hiljem, et tahab teha «Julius Caesarit» ja et kas ma olen sel perioodil vaba – et teeme sellise läheda projekti oma eesti lauljatega. Kui ta ütles «oma eesti lauljatega», oli see minu jaoks eriliselt tähtis. Otsustasin, et jätan selle perioodi vabaks. Teen

“See teebki inimese vabaks, kui käid igal pool – siis saad aru, et pole ainukest ühte õiget ellusuhtumist.”

suisa kahte rolli, Julius Caesarit ja Corneliat, kellel pea maha võeti.

Mustoneni põhimõte oli lavastada ooper eesti lauljatega, mitte neid sisse osta. Eestis on ju superhäid lauljaid, keda ei kasutata. Ma ei tea, millest see on, kas neid ei usaldata...

Meie head lauljad lähevad mujale, et leib lauale saada?

Jah, lähevad kuskile mujale. Mul on nii hea meel mängida «Julius Caesaris». Ma ei ole Eesti laval üldse ooperirolli teinud – see on super! Mul on õndselt hea meel selle üle.

Annely Peebole meeldib Eestis laulmas käia, sest siin on kodutunne. Sinul sama

MAAILMAS NOUTUD NAINE

Londoni Kuninglikus Ooperimajas rolle tegev Tõrva tüdruk Monika Evelin on silma jäänud tipplavastajatele maailma eri paigust. Seljas Karen Milleni kleit, toob ta Londoni hõngu ka Estonia Rahvusoperi koridoridesse.

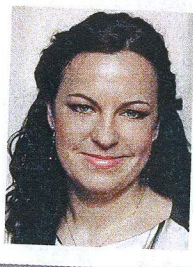
lugu – eestlane oled, eestlaseks jääd?

Siin on sul omad sõbrad, omad tuttavad, see on su sünnimaa, kodu, hoopis teine tunne – see on hästi kihvt!

Mustonen on sellest projektist väga vaimustuses...

Ta on selline hästi vabameelne. Ja minu meelest, kui inimene on lihtne ja vaba, on õhkkond hea ja positiivne, ei ole pingeid. Me kõik tunneme ead vabalt. Juba seda on imeline näha, kuidas Andres seal orkestripuldi taga on – juba see on

“Londonis on töökorraldus väga peen, eks rahalisi võimalusi ole seal rohkem.”

super elamus! See on põnev, tõeline vaatamäng, mitte ta ei tõsta tuimalt kepikest. Etenduses on üks aaria, kus ta mängib viiulit dirigendipuldis, no see on täielik fantastika.

Oled töötanud paljude maailma tippdirigentidega. Kas on veel mõni Mustoneni-sarnane, kes on sedavõrd emotsionaalne, pakub vaatamängu, laseb end muusikast nii kirglikult haarata?

Ei, ei, ma ei ole sellist näinud. Ta on super! Ütlengi: ta on nii vabameelne, ta tunneb ennast vabalt, ja siis sa näedki seda, et ta on õnnelik inimene. Sa võid igasugu ideid talle pakuda, ei pea midagi kartma – võib-olla on see hea, võib-olla mitte. Mulle tõesti väga meeldib Andresega töötada.

Mida Andres teeb iga kord... Kümme minutit enne etendust saame lauljatega kokku, teeme ringi, võtame kätest kinni ja ütleme: «Nii nüüd, sõbrad, keegi ei ole ebatähtis, kõik on tähtsad siin teoses. Oleme kõik siin koos!» Ja siis me läheme lavale. See ongi õige mõtlemine, et isegi kui sul on paar rida, sinuta ei püsiks tervik koos. Minu jaoks on oluline inimene, kes aitab mulle kostüümi selga ja paruka pähe, kes teeb meigi. Kui palju on lava taga inimesi, kes on seda üles pannud, kes teevad kõik, et sul seal ohtlik ei oleks. Kui neid inimesi ei oleks, siis seda teost ei oleks.

Mis on juhtunud?

Näiteks, mis mul on juba kaks korda juhtunud, kui mängin Corneliat.

Laval on vägistamistseen ja iga kord, kui seda teen, mul tuleb kingal kontsaplekk ära. Erinevatel kingadel. Ja siis see vaene kostüümitädi Valeria peab tegema kingsepatööd ka, liimib kontsa mul.

Kuidas sa oled Eesti ellu tagasi kohandunud?

Tegelikult me ju rahvusoperis praegu elamegi, oleme kõik siin majas kinni, kes seda ooperit teeme, ninapidi koos praktiliselt kogu aeg, ka sööme ühiselt. Olen kaks kuud praktiliselt olnud sedasi, et hommikul proovi, päeval on kaks-kolm tundi vaba, siis jälle proov. Hea, kui õhtul jõud poodi. Ma lähen rahvusoperi ülakorrusele külalistekorterisse magama, osad lähevad koju. Prooviperiood on nii tihe, et ega sa kuskile jõua. Mõtlesin, et saan sõbrannadega kokku, et mul on jube palju aega näha kõiki – mitte midagi ma ei jõudnud!

Ka kodukohta Tõrvasse pole jõudnud?

Pole jõudnud. Aga mul on siin operimajaski lõbus, meil on hästi kihvt seltskond. «Julius Caesar» puhul on tore, et oleme kõik praktiliselt ühevanused, kõik koos õppinud Eesti Muusikaakadeemias ja Georg Otsas, nii et tunneme juba aastaid. Mõnega olen suisa ühel kursusel olnud. See on super! Sellist asja väga harva juhtub, et kõik on koos õppinud.